

FILE DE ISTORIE (GASTRONOMICĂ)

- CAPITOLUL IV -

„Povestitor înnăscut, cum atestă cele peste o sută de titluri, de generoasă noblețe, cu care a încântat sufletul românesc, generații după generații, de-a lungul a peste o jumătate de veac de creație literară, Mihail Sadoveanu este, în același timp, și cel mai desăvârșit poet al prozei noastre din toate timpurile.” scria Perpessicius.

Pescar și vânător pasionat, ușor de intuit doar din titlurile unor lucrări, și confirmat de obiectele personale aflate în patrimoniul muzeelor ce-i sunt dedicate, Mihail Sadoveanu a fost și un fidel pictor al naturii și vieții românilor, cu toate valențele sale. Opera sadoveniană e cu atât mai complexă, cu cât lasă să se audă și vocea gurmandului autor. Această voce ne-a fost ghid pentru crearea bucatelor din prezentul capitol al Filelor de istorie gastronomică:

„Omul cel mai în vîrstă începu să tae cu un cuțit lung dintr’o pâine. Desfăcea felii mari și le zvîrlea celor din jurul lui. Cu brațele înălțate, ceilalți le prindeau din zbor. Apoi cu toții se aplecară asupra unui castron mare. Acolo era o salată cu cartofe și măsline.” - O amintire

„Trebuie să știi, iubite cucoane Mihăiță, a urmat el iarăși a-mi vorbi, că, dintre toți peștii, eu mai ales pe crap îl urmăresc. Eu mai ales pentru crap am o deosebită atenție. (...) Crapului, iubite și stimate cucoane Mihăiță, nu-i trebuie maioneze și alte sosuri, pe care le poți mânca și cu iască ori cu surcele; crapul ți se înfățișează, cucoane Mihăiță, cu cinste și cu dreptate.” - Împărăția apelor

„Altădată Nicușor Beldiceanu m’a dus până la el acasă, prezentându-mă mamei lui. Cucoana Aglaie tocmai scotea din cuptor niște plăcinte poale-n brâu, ca la noi în Moldova. Mi-a dat una și prima îmbucătură am înghițit-o amestecată cu lacrimi.” - Anii de ucenicie